

oversvømmelser og tørke i den tredje verden, og sådan man kunne fortsætte.

Så på den måde luner det da lidt, når man ser på niveauet for diskussionerne i USA, hvor man har travlt med at finde pseudoargumenter for at blæse på resten af verden frem.

Det foreliggende udspil fra EU har både EU-partierne og mange aviser taget som tegn på, at EU er ved at rejse sig som en grøn faktor i international politik, men der er tre grunde til, at det ikke er tilfældet:

For det første skal man bemærke, at CO₂-udslippet i EU har været markant stigende siden Rio, og at der er ikke taget initiativer til at stabilisere CO₂-udslippet, som det ellers blev vedtaget i Rio. Og det er der heller ikke i Danmark, hvor udslippet faktisk har været stigende i de sidste par år.

For det andet har det foreliggende initiativ ikke kostet den mindste politiske anstrengelse, for summen af målene for de medlemslande, der vil gå ned i CO₂, og dem, der vil gå op, er slet og ret slået sammen, så der bliver en samlet nedgang på 15 pct. For takket været afviklingen af gamle kulkraftværker er der kommet et væsentligt bidrag fra lande som Storbritannien og Tyskland, og det bidrag fra Danmark, der er blevet stillet i udsigt, er et nedslag på 25 pct., så i alt er de forskellige bidrag nok til at lade en række EU-lande køre »business as usual«, og det betyder fuld fart frem uden bekymringer.

Og selv om Enhedslisten er enig med Ritt Bjerregaard i, at en reduktion på 15 pct. inden år 2010 bestemt er realistisk, er der en tredje grund til, at EU kun ufortjent har skaffet sig en grøn profil internationalt, og det er Ritt Bjerregaards og resten af Kommissionens forestillinger om, hvordan målet kan nås.

Det kan ses i papiret »Klimaforandring. EU's oplæg til Kyoto«, som er det eneste papir, hvor vi får konkrete virkemidler på bordet. Og Kommissionens papir rummer en masse artige ting såsom støtte til vedvarende energi og nedsættelse af støtte til fossile brændstoffer, men en stor del af reduktionen forventes at komme via gennemførelsen af EU's politik, som er vedtaget helt uafhængigt af både Rio og Kyoto.

Det er f.eks. liberaliseringer i jernbanerne, som forventes at effektivisere, billigøre og renge togtrafikken i en sådan grad, at der vil ske en markant overflytning af trafik fra fly og vej til skinner. Og det er f.eks., når liberaliseringer gør et mindre udslip fra energisektoren til en stor faktor i begrænsningen af CO₂-udslip. Og

så er der det klassiske tekniske fikks på transportområdet: Bilerne forventes at blive forbedret teknisk, så de slipper mindre CO₂ ud.

Alt i alt får vi gentaget, at Adam Smiths usynlige hånd vil indrette verden fornuftigt, hvis bare vi slipper det stakkels hæmmede marked løs.

Hvor vi tidligere har hørt, at forudsætningen for økonomisk vækst er øget CO₂-udslip – det var et meget almindeligt standpunkt i EU-toppen for kort tid siden – så hører vi i dag, at den økonomiske vækst nærmest af sig selv vil begrænse CO₂-udslippet. Politikken er dog den samme som tidligere.

EU har tilsyneladende kastet sig helt ukritisk over joint implementation, som muliggør overflyttelse af CO₂-reduktioner fra det ene land til det andet. Det virker fuldstændig overilet og kan kun være et forsøg på at komme USA i møde. I USA er der dog noget, der tyder på, at man ser joint implementation som en mulighed for at købe billet til at fortsætte ubekymret. Og billetten skal købes i Rusland. Kyoto må ikke ende med en vifte af muligheder for smuthuller for dem, der har penge til det.

Det virker overilet, for det er allerede vedtaget, at joint implementation kan køre som pilotprojekt. Joint implementation og andre former for handel med kvoter kan rumme alle mulige former for omgåelse, måske endda undergravelse af klimakonventionen. Derfor vil det være hovedløst at sætte joint implementation på dagsordenen i Kyoto.

Endelig hører det med, at EU ikke vil føle sig forpligtet, hvis andre ikke følger trop. De 15 pct. skal følges op af andre, ellers virker det ikke, hører vi. I Enhedslisten har vi hæftet os ved, at EU's position er betragtelig ringere end den, den danske regering stod for indtil for nylig. Den danske regering har tidligere forlangt tiltag fra alle OECD-lande, herunder alle EU-lande. I dag indgår Danmark i EU-boblen og betaler for, at andre kan svine.

Folketinget har tidligere vedtaget, at regeringen skulle arbejde for en halvering af de industrialiserede landes udslip inden år 2030. Det fremgår af en dagsorden vedtaget af Folketinget sidste år. Det er ikke til at få øje på nogen steder.

Med det indhold, som ligger i EU-udspillet, vil det være meget trist at skulle høre danske ministre stå på talerstolen i Kyoto og hylde EU's position. Hvorfor være så ydmyge? Der er langt